

Norsk Folkemminnesamling
www.folkeminne.uio.no

Asbjørnsen 20

Merknad: s. 25-27 er utklipp fra Morgenbladet. Sidene er kopiert og klippet til for scanning.

NFS ASBJØRNSSEN 20

Del 20. I konvolutt (21x26), „Bjørnehistorier og Jagt“:

1. Utklipp av „Morgenposten“ 1878.

2-24. 22 bl. (17x22) + 19 innsk. bl. (17x22).

25-27. 3 Morgenbladet. Nr. 19 A, 354 B (1877). Nr.

5 B (1878).

Bjørnejagt. Fra Fodø skrives den 26de f. M. til „N. N.“: Fra

Nr 3 Nyheds og Advarsel
mensblad. 1878 18 Aug

Lyssjorden har bt modtaget efterstaaende Beretning af Sde ds.: Bjørne-
jæger, Lappemand Nils Banetsen Musten med Kamerat, hvis Navn ei erin-
dres, begav sig en Dag i forrige Maaned op i Heiberne inde i „Hellemobot-
ten“, for at søge efter Bjørnen, som hyppig optræder derinde. De vare udrus-
tede saaledes, som for saadanne Expeditioner hersteds sædvanligt er med Mund-
ladnings, men fikre „Bøsser“ og med „Milt“ — et Slags Spyd paa et langt
Birkefæst. — En gammel Bjørn var nogen Tid isorveien bleven foruroiliget i
sit Hie, som den derfor havde forladt, og fra hvilket bore Jægere nu fik spore
den lige hen til dens nye Vinterkvarter, en trang Bjerghule — som det senere
viste sig, 15 Favne dyb — i et imponerende vildt, øde Bjerglandskab, ret et
Bjørnehjem af første Rang. Trods alle Forsøg paa at faa Kjempen ud til en
Dybt lykkedes det ikke Jægerne at lokke den frem i Dagen. Den fandt sig vel
uangribelig i sin Klippeborg. Bore Jægere vare dog ikke tilfands at slippe den
for alifor godt Kjøb; de havde havt Nøie nok med at kravle sig frem til Hu-
len. De besluttede at gjøre den høie Herre en Bisit inde i selve hans Sov-
gemak. Afgangen til samme var som meldt trang; den 15 Favne lange For-
hal kunde de kun passere krybende og efter hinanden. — Jægerne begav sig alt-
paa ind til Majestæten paa samme Maade, som vi har seet, at visse Gesanter
have fremstillet sig for visse andre Majestæter, nemlig paa Kuzer og Albuer;
Nils Banetsen i Spidsen med en flammend: Røber til Lygte — thi der var
lidet af Dagslyset derinde — og med Hænen spændt. Lygt og stille stred nu
Toget frem paa den snevre Bei. Almindelige Dødelige vilde nok under her for-
haandenstående Omstændigheder fornummet nogen Hjertebanken. Her var ei
Brug for saadant Tilbehør. Næverrøgen blev dog næsten ikke til at udholde;
den vilde „rent tage Pusten“ fra de Fremkrybende. Men endelig vare de Maa-
let nær. To smaa, glinsende Punkter stundtes gjennem Røgen. Det var ei
til at tage feil af, at et Par vaagne Dine vogtede paa de Fremmede. Atmo-
sfæren besværede siensynlig ogsaa „han Far Isol“, han stemte Snuden haardt
ned i Gruset snøstende og udstødende nogle døde Strubetoner, der løb paa, at
han ei var i normalt Humør. Dieblikket tilstedede ei videre Komplimenteren
fra nogen af Siderne. — Nils Banetsen „langer ud“, tagende Sæde midt
imellem de „to smaa Punkter“, og hans der ligger Borgherren med kants Pans
debrast. En Salve til bag venstre Bøv „for en Sikkerheds Skyld“ — det er
ikke sagt, at en Falden ei sau reise sig igjen. — Nu spurgtes der om at komme
vel tilbage hjem til Dagslyset og at faa „Kroppen“ med. Det lykkedes dog
omfæder. — Den meget faulke „Kongekjortel“ repræsenterer nu 36 Kr. paa
Bin- og Olkontoen hos en af vort lille Samfunds „Søster“, som fra sin Re-
sidentens Høiland udgæder saa megen Betsignelse over vor Lappefolkning. Saa
hændte det sig igjen en 14 Dage derefter den 22de f. M. at Nordmanden Nils
Moriensen Strømmen med sin unge Søn og en anden Smaagut drog afskaar-
de for ogsaa at opsøge Bjørnen i Hie. Nils udrustet med Mundladnings-
isfle og Milt, Gutterne med blot et Milt tilfammen og en Dye. Disse, raskere
tilbens end Samlingen, avanserede opover i „første Linie“, Nils stred frem no-
get bagefter. Komne et godt Stykke op i de Stryninger, der omgive Gaar-
den Strømmen, befunder Avantgarden sig pludselig tæt foran et Hie, fra hvis
Åbning et ikke meget tiltalende Bjørnejæs stiktes ud, vriskende til „onje“
Sider, siensynlig ikke vel ilfreds med det uventede Besøg paa en Tid, da
man nok helst ønsket at faa vare usorstyrret. De unge Krigere sandt heller

man noi heilt onst at faa være uforstyrret. De unge Krigere fandt heller ikke Situationen egentlig gemyttlig; de havde Forættelsen af, at en for dem fjæbnevanger Time var slagen. Og ikke heller varede det længe, før Bjørnen — et ganske usædvanligt stort Exemplar, som vist havde sovnet mangen Vintersøvn — styrter frem til Anfald med vidt opladt Gab, udstyret med et Par vel konserverede Tandkræfter, — isvrigt nu ikke meget lysteligt at seue — og strax nedensfor den bratte Høibning, hvorpaa de befandt sig, med Bjørnen ovenfor et Afgrunds Dyb! Forættelse gavede de Unge imøde baade til høire og til venstre i to lige afstrækkende Stikfæser. Her var intet Balg, intet Sekund til Dørværelse: Miltet kjortes lige lukt ind i det dampende Svælg; men for ogsaa i samme nu langt væk. Øren tabtes ogsaa i Bespisselsen. — Gutterne, der holdt sig tæt til hinanden, røg begge overende, og Bjørnen — ovenpaa. Det kunde synes som deres Menu er nu var talte. Et eller andet „Eilsælde“ bragte imidlertid Bjørnen til at lade sit visse Blyt i Fred og til at sætte ivet mod den noget længere hen sig befindende Nils Mortensen. Han var igjen saa uforberedt paa det pludselige Røde at han endnu havde Riflen hængende i Remmen over Skuldrene og dertil uden paasat Knaldhæute. Her var ogsaa gode Raad dyre. Men ogsaa her kom Miltet vel med, og den gamle Nils forstod tillige at benytte dette Vaaben. Han fik det saa eftertrykkelig begravet i Modstanderens Blyt, at denne fandt gylbig Grund til at opgive Kampen. Stetigende, saaledes som Bjørnen pleier, naar den mærker, at dens sidste Stund er nær, vug den et Stykke tilside og lagde sig iklul af nogle Stene. Nils fik nu i en Fart Riflen i Orden og var ei sen med at sende den saarede en Kugle. Da Bjørnen derefter blev liggende rolig, antoges den at have faaet sin sidste Rest, hvorfor man i samlet Styrke begave sig hen for nærmere at forvise sig derom. Dette blev dog den faldne Kæmpe for meget. Den „reiste“ sig paa nyt, og Jægerne tilbens med Bjørnen i Hølene. De fik travlet sig op paa en Bjergtaub, hvorfra de søgte at holde sig fra Livet med det eneste Milt, de nu raadede over. De sloges dog strax Bidskommende af Hænderne — Krabaten parerer som bekjendt godt baade i Ters og Kvart. Under denne lille Mellemakt havde nu Nils Mortensen faaet ny Ladning i Riflen, og nu varede det ei længe, før den blodige Løg var fuldstændig tilende. Under den saaledes stedfindende Kamp paa Livet bleve ingen af Jægerne synderlig saarede. Den gamle Nils Mortensen har ogsaa engang tilforn været paaveie til at komme under Bjørnetænder. Det hændte sig engang for meget længe siden, at han var paa Kentshyteri. Det var i de gode gamle Dage, da Fjeldlappens for Buumændens Ager og Eng saa ubehagelige Ren endnu var uden den Bestyttelse, hvorunder den nuomstunder faar særdes uindkrænket over de Jordbrugendes dyrkede som udyrkede Marker; det var endnu tilladt at bjerge sit ligeoverfor Ren, uden at være ublat for at rammes af det „Sværd, som ei bæres forgyvets“. Som sagt Nils Mortensen var paa Kentshyteri. Han havde for mulig Transporth af Blytets Skyld hængende en Fæspe Laug over Raffen. Som han nu ligger og tager Sigte paa en Ren liden anende den Far, der lurer paa ham bagfra, tager en vældig Bjørn ham over Raffen! Laughæspen indrer de skarpe Tænder fra at trænge igjennem. Det var en Bings med sin Unge inærheden. I et for Nils saa kritisk Dieblit tager Uagen til at strige — igjen „et Eilsælde“ — Bingsen slip Tager, og Nils „slap“ ogsaa, og det ganske helstinder, ligesaa Reneu — for dengang da. Til Slumring en liden iragikomist Bjørnetildragelse i dette som det synes, ogsaa for Bjørnen „mindre gode Aar“. En Bjørn fulde isommer engang paa sin Vandring passere omkring en Tinde i „Mandsfjorden“. Hvad vistnok ikke ofte hændte denne øvede „Bjergmand“ indtraf her: Den rasede udover den bratte og glatte Bjergside og kom blot i Fragmenter ned i Uren nedenunder. At den imidlertid har gjort alt sit for at stanse Farten nedover, kan sluttes deraf, at flere Klør paa Forlabben befandtes at være „rafnede ud“. Den har uden Tvivl under Nedfarten taget forvoldede Tag i forskjellige af Bjergvæggens Sprækker og haarde Fremstaaenheder.

Thundhjelm.

For nogle Dage siden drag en Bunde fra Ritsen om i Byen og solgte Hjædet af en veldig Björn. Denne Björnehistorie fortaltes saaledes af Selgeren, at tre Mænd af Bygden havde begivet sig op i Bygden Skoven paa Tømmerkuglet og havde den Ære, der har fældet Björnen, forsynet sig med et gammelt Sever. Da de vare komne op i Marken, bemærkede de et stort Træ, som var faldt overende, og man fik Lykt til at tage fat paa Træet. Medens de to andre havde fjernet sig, begyndte Skytten paa Arbeidet, men efterat han havde hugget en Stund, overraskedes han ved at et Björneansigt kom frem ved Stubben og betragtede i al Ra den nærværende Frelsforstyrer. Manden hentede nu sit Sever, og ved et velrettet Skud gav han Björnen, hvis Hjædet

veede ca 6 Vag, un Pane.

(Thr. p.)

Lands Tøpen den 11te Maars.

Den 7de dennes gik Huusmand Peder Veckaug i Tøpen op i en Skovbrakt, Afdalene kaldet, paa vore Side af Skindlidfjeldet, hvor der af nogle Tømmerstumlere i vidslapsvigte Høit, da den første Sne var falden, var seet Spor af Björn. Paa Grund heraf troede Peder, at Bamsen havde maadt tilfage sit Vinterleie i Nærheden deraf, hvorfor han vilde forfølge sin Lykke med at kaffe den. Efter en Tids forgyveres Løgen drog han paa Hjemveien. Midt paa Skindlidfjeldet traf han et Par Rypen, som fløi hen til det gjennemsvigte Strøg. Ved at sætte tilbage efter dem, skjødt han den ene, og medens han gik omkring og ledte efter den anden, kom han forbi en Gran med store nedslagne Kviste, hvilken han ogsaa for om Dagen havde gaaet forbi. Som han stod omkring de Alen fra denne Gran, kom der en stor Björnbæmme frem af Kvistene,

gennem en liden Aabning deri, brummede Aarket og viste
 ham sine hvide Tænder. Denne urentede Hilsen syntes Manden
 ikke rigtig om, skjönt han var en dærlig Skytte og har skudt
 fem Björne før. Han havde sit Feser med kun en Pjæveladning
 i hengende paa Skælen, hvorfor han greb sin Pistol med
 begge Hænder, kastede den i Veiet for at prøve Björnens Tænder,
 hvis den vilde gjøre Angreb paa ham, med de Ord: "Fj skam
 me dig, dit Sjigge Bæd!" Ved denne modige og kjække Opførsel
 trak Mor Bamse sig tilbage gennem den samme Aabning, for
 at sige sine outrent Aas gamle Lu Boin det sidste Farvel, hvor
 paa den Stræde gik ud gennem en Aabning paa den modsatte
 Side, og derpaa drog afsted. Ved at høre noget visle inde
 i Björnestuen, kiggede Manden derind og saa Lu Huger spradrende
 derinde, undrende sig over, hvor Mor var gaact hen. Han be-
 tænker sig ikke længe, tager en Hagle op af sin Lomme,
 fykker den ned i sin Bøsse ovenpaa Haglene og skyder den
 ene af Ugerne, hvorpaa han igjen lader og skyder indtil

4
alle tre Ungene var døde. Da han nu ikke havde mere end en
Kugle, saa revede han sig ikke til at sætte efter Bommen, saameget
mere, som den tog ud paa Skindlidfjeldet, hvor Sneen dels var
afblæst, dels opdrøvet saa haardt, at den der kunde komme frem
med Lethed. Han besluttede derfor at gaa hjem i Bygden for at faa
med sig Saardmand N. Frøland, der ofte havde været med Peder paa
Skjytteri, og er en meget ivrig og flink Jæger og Skytte, samt Husbond
Halvor Engen, der ligeledes ofte har været med Peder paa Skjytteri
og fjeldet tre Bjørne. Disse tre ~~Björne~~ Personer drog afsted Morgne-
nen efter op paa Skindlidfjeldet, hvor de traf Bjørnespor i alle
Retninger, formodentlig i den Hensigt, at ingen skulde faa Pede
paa, hvor den havde taget hen. Men efterat have gaaet frem
og tilbage nogle Gange paa Fjeldet, fandt de, hvor den sidst havde
gaaet, og ved at følge dette Spor, der førte til den nordvestlige
Side af Fjeldet, havde de skraamt den fra et Granbræ, hvorunder
den havde lagt sig igjen. De forfulgte nu det nye Spor sydover
efter det ydre Fjeldhold, hvor Sneen var saa hård, at Bjørnen næsten

2
5
gik overpaa. Men ved den søndre og sødre Ende af Fjeldet begyndte
Løven at blive løsere, hvorfor de indhentede Björnen, da den skulde gaa
over en Myrshals. Nils Frieland, der gik forbi sine Kammerater, kom
den først paa Skudhold, affjædede sit Dobbeltklæk og traf den med begge
Kugler gennem Hjertet, saa den efter nogle faa Skudts Didskamp, faldt ind
under et Træ, hvor den laa næsten død, da de kom hen til den.

Dette var for Pjögden i Amindelighed og Peder Værhaug i Sædelighed en
heldig Begivenhed, da han især fornødelst det sidste Aars mislige Høst-
vidden i omaa Aaar. Foruden Skudpenge af det Offentlige erholdes
han ogsaa af Kommanen ligestaaende, da nordre Lands Kom-
munebestyrelse ogsaa har udsat en Belønning af 3 Spd for
hver Björn, som fældes inden dets Distrikt. Peder Jensen
saaledes for sin Del bære med Skudpenge 20 Spd.

(Jör Bl).

Skovvedalen.

Herfra berettes vi efter Meddelelse for en Mand viden om en heldig Bjørnejagt. Fra samme Trakt ere vi efter Rygte nu meddelte en Bjørnehistorie, som i sit Følgende er af den Beskaffenhed, at den følgeres at omtales. I Tre Tømmerkjørere, saaledes er det sagt, vare i Skoven for at kjøre Tømmer. Under denne deres Bedrift bleve de et Bjørneki nær. De to af Kjørerne havde Pisser med sig. Den Mand, som ikke havde Tøvær med, blev af de andre ramadet om at stikke Bjørnen ud af Hiet, medens de skulde staa færdige for at fyre og idetsamme Bamse kommer frem fra sin Vinterseng. Tænke siglig, Bamse kommer frem, et Skud bliver affyret paa den man som ikke var drøbende. Bamse angriber derpaa den Mand, der var den nærmest, nemlig den Mand, som havde stukket dem ud af Hiet, og en Kamp paa Liv og Død opstaar.

Under denne forvirrede Kamp glider Björnen med Bagdel
 hen ned i Sneen og falder bagover, medens Manden (en kraf-
 tig Indbrandsdøl), som havde grebet Björnens begge Forlæbber
 i sine kraftige Hænder, falder ovenpaa og slipper ei Taget,
 iagtet Björnen bed hans Hænder og Arm tværbjævnem.

Skjæterne, der saa Kampen, stode uivirkosomme, idet de ei
 turde skyde paa Björnen af Frygt for at ramme sin Kam-
 merat. Manden stød sig ^{dog} omunder fra Björnen, ynkkelig til-
 redet af dens Bid; men idet Björnen, som vel maaske
 ogsaa var noget medtaget efter de anvendte Anstængelser
 for at blive sin dindlige Modstander kvit, — skulde fejme sig fra
 det uindbødne Selokab, blev den indhentet og dræbt af Skjæterne,
 som forfulgte den. Man har Haab om, at den beskadede
 Mand vil komme sig igjen. (Osterd.)

Elverums Leir den 19. December.

Den 5te Oktobar dette Aar drog Kaptener S. Carsten Anker og Skjotten
Andreas Olsen Messelt paa Jagt i Rognevalene i Akerdalen. Da
de vare paa Midtvalen, fik de hore en Elg raate langt, langt sydpaa.
Men de staa og lyt paa dette, blive de vare tre Dyr komme maatte
rende ganske roligt over Toppen af Vestvallen, og ved naermere Be-
sagning fandt de ud, at det maatte vare Björne. De lagde iveren
imøde med dem, snart kybende bag om Steene, snart paa Moven
i Sneen. Dyrene mærkede ikke Braad og gik og slang omkring
paa Fjeldet i Ro og Slag. Det var en Binne og hendes toaar gamle
Unger. Skjotten spjædede paa engang paa Binnen, som derpaa forsvandt
fra Skuepladsen. Nu gik S. Messelt tilbage efter Hundene, som
de havde sat igjen et Stykke fra, og da han kom tilbage igjen, vare
ogsaa begge Ungerne faldne for Ankers sikre Skud. Alle tre
laa stendiode paa et Rum mindre end ti Alen i Gjennemsnit.

Pinnen havde to drøbende Ræd, Anders gennem Hjørnen, Anders
 Messelts gennem Bøgene. Da de sad og krullede sig paa de varme
 Bjørneskrotter, fik de se to Elger et Stykke fra sig, men det
 holdt paa at blive skumb og Skytterne maatte nu paa Hjør-
 nevien og gemme Elgerne til en anden Gang. (Østend).

Adressebladet 6te Aargang No 41.

Siendal.

Flaar forlygt det er for en vaabenløs Mand at staaes med Björnen vil følgende Tildragelse vise:

Husmand Daniel Falkersen Oudekar fra Valle i Sæterodal blev ynkeligen tilredt af Björnen. En Søndag for omtrent tre Uger siden, sankede han Buekapen tilskogs og passede den hele Dagen uden at aue det mindste onde, men om Aftenen, da Daniel drov sine Hjør og Faar hjem, hørte han, at en Ko sprang et Stykke bag ham. Han vendte sig om og saa, at Björnen var den, der jagede den. Efter et Par Minutter laa Björnen paa sit Offer og med Troadighed sugede Blodet af det. Manden, der saa sin Ko i en saadan Fare, lod, uden at betænke hvilken Fare han selv udsatte sig for, og greb med begge Hænder om sin Hvidestav, gav Björnen et dygtigt Drag over Nakken; men Björnen gjenkjaldte det Rap, den fik; Hvi den vriste sig paa Bagbenene, idet den med Forbenene greb Manden i Ansigtet.

Den lignede Gud og Kjød fra hans Kindben helt ned til Ha-
gen. Lava og Nese gik ogsaa med. Da Björnen havde
gjort dette, lod den Manden gaa, idet den igjen tog fat paa
sit første Offer. Manden, der ikke havde faaet nogen anden
Skade, kunde uden Hjælp gaa hjem; thi han var nær sin
Plads.

Adressbladet 6te Aargang No 5

Florne i sønder Thronhjems Amt.

I Florne Præstegjeld blev i afdrigte Oktober Maaned skudt fire Björne i et Hie af Bjørdens nuværende bedste Björneskytter Peder Vålum med Assistance af Broderen Gaardmand Engebjerg Vålum og Gaardmand Amund Korsild, og havde disse Mand et saavel besværligt som farligt Arbeide, da Indgangen til Hiet var megen og temmelig lang, saa at Fakkell maatte benyttes for at kunne gaa se Bamsene i dens vel indrettede Vinterbolig, hvor de havde lagt sig fælsklattede til hinanden. Hele Nattet Døgn anvendtes og tolv Skud faldt inden den sidste Björn bakkede under og Sarsagen hertil var, at Indgangen Inoverhed forhindrede Skytteren fra at styre sin Rifle, som han mildt, og Björnene søgte at undgaa at vende Hovederne mod Indgangen. Man maatte endog sætte en Støge paa en lang Stang og føie denne ned paa den ene Björns Bagdel, hvor Haarene bleve afsviede og hvorunder den bræmmede stærkt, for at faa den til at vende sig, og da dette omsider skete, holdt den den ene Lab for Binene mod Fakkellens Fein og søgte med den anden

Løb at løse Riflen på siden, men i det samme faldt Skuddet og
Kuglen gik gennem Labben ind i Hovedet mellem Øinene og
endte en gammel Hundbjørns Liv, der formodentlig var Moder
til de tre andre, der antoges at være i en Alder fra $4\frac{1}{2}$ til
 $2\frac{1}{2}$ Aar.

(Aftenbl.)

Aftenbladet 5te Aargang No 42. 1859.

Kaldte den 28de September.

Björnen huserer stent i Vestnas i denne Tid. Efterat den ved flere Fjøs havde forvigt sin Lykke, kom den forleden Dag ogsaa til Saar den Krogets Fjøs, hvor syv eller otte Kreaturer vare inde. Her kom den op paa Taget, apen endel af dette og ved at slaa Labben ned i Fjøset snarede den tre Fjær, som man om Morgenen fandt døde paa Raasen. En Kvind derimod havde den stukket op igjennem Hullet og kastet udenfor Fjøsveggen, hvor man om Morgenen efter fandt den liggende død med blot tre Ben; det fjerde havde Raasen forsynet sig med.

Hvoviddt den senere har gjort Skade, vide vi ikke. Den blev paa Stedet nedlagt "Spilderen", men nægtet Björnen havde været der og Spilderet var flyttet, undgik den dog at blive truffet af det, da formodentlig den megen Regn havde gjort Fangkrudtet ubrugeligt. Björneskytter Peder Medrehaugen fra Bolsö tilligemed to andre Personer ere seise derover

for om muligt at falde den .

96

Adressebladet 2den Aargang No 37. 1856.

10

Eker den 4de September.

Paa Eker har Björnen i disse Dage huseret slemt paa adskillige Løber, og blandt andet for en fattig Husmand nedlagt en stor Ko. Paaal Spræmseteren, en gammel Veteran fra Krigen, kendt 10 Aar og bekjendt i hele Eggenen spær en overordentlig og dygtig ^{og dristig} Jæger, besluttede med sin Ligesaa kjække Søn Ole at knibe Björnen, naar den næste Gang berøgte den dræbte Ko. De laa saaledes en Nat paa dette Sted, og det varede ei heller længe, førend de bemærkede en stor Björn kom luskende imellem Træerne, men den mærkede uden tvivl Uraad, da den gjorde Mine til at ville julle af, hvorfor Samlingen, skjönt Afstanden var stor, sendte den en Kugle, som den med et frygteligt Brøl tumlede om i Lyngen. Samlingen sprang nu hen til Björnen, ei agtende sin Sønns Advarsler, hvem han bebrødede for Feighed, sigende at han ei som gammel Krigsmand og Jæger kunde falde paa at blive rødt, saalænge han endnu havde en ei udskudt Kugle i Løbet. Denne

Dristighed kunde imidlertid kommen vor gamle, kjække Tubbe
 dybt at staa; Thi aldrig snarast var han kommen hen til
 Björnen, forind denne reiser sig op paa Bagbenene og skyter
 løs paa ham. Sonnen Ole, angstelig over Faderens Fare, holdt sig
 færdig til Skud, og givt i dette Björnen den anden Kugle, skjønt dette var høit
 farligt; da Afstanden ei var ganske hiden og Faderen næsten laa i Björnens Favn.
 Dette Skud var imidlertid rettel saa godt, at det belog Bamsen Lyften til videre
 Angreb; hvorfor den med et suigleligt Brøl tog Flugten, hvorved Samlingen fik skæ-
 ledning til at sende den tredje Kugle efter den. Bamsen fandtes Dagen efter i en ikke ube-
 tydlig Afstand og var enda ikke ganske død.

Disse omtalte Mand forfjine i høi Grad Bygdens Taknemmelighed og
 Takkyndighed; Thi aldrig før spørges her en eller anden Odelæggelse af hinc
 suiglelige Rovdyr, forind de see efter det, og den her omtalte Björn
 er ei den første, der er faldet af hine særdeles dristige og dygtige Skytter.

Travanger den 15 August.

Vi ere idag satte istand til at give Bladets Lesere en Meddelelse om en Mærkværdighed af det gjeldende Slægt, den nemlig, at en Isbjørn i Lørdags kom iland og blev faldet paa Skudevæsen. Der fortælles, at en Fiske, som befandt sig et Stykke fra Land, pludselig til sin Overraskelse og Skrik, saa et stort Dyrt, "han ikke havde seet forhen;" lægge begge sine Poter op paa Baadens Raling. Manden greb i en Fart til Næverne og fik komme los fra den og roede skyndsomt til Land, medens den langsomt fulgte efter. Ankommen til Landet, hvor Folk imidlertid havde samlet sig for at mødage den gjeldene Fjæst, blev den af Udmatelse staaende aldeles rolig uden at røre sig, men havde, siger den dag Aaraks iforveien vist, at den endnu besad noget af sin fornufts Kraft ved at kuisse Aflerenden af en Baad, der var kommen den for

nær. Løst derpaa faldt den, sammelt af flere skarpe Skud. Den
 befandt sig at være meget udmagnet og har en Vægt af 26 Pund. Dens
 Farve er hvidgraa. Hovledes dette Dyr har forvildet sig til disse øydlige
 Egne, er ei let at sige, og dette Spørgsmaal har ogsaa været Spindland
 for en Mængde Tioninger. Rimeligst finder vi det at antage, enten at
 den paa et Stykke Duvio ved Storm og Storm (vi har i de sidste Dage haft en Storm
 af Vind) er føit hoven, eller at den som Fugle har befundet sig paa et Skib og
 har fundet Leilighed til at undvige derfra, Kjønt der end det Første lader sig ind-
 vende, at det hader gjelden eller aldrig, at Nordpolen næser saa øydlige Steder
 som her, og end det Andet, at det synes usandsynligt, at den ikke skulde
 være bedre berøgtet eller forbiøst af dens Eier, end at den skulde kunne
 tage Flugten, det skulde da være, at Han og Hovir saa komme
 den tilhjælp.

Adressebladet 8 Aargang No 9.

Kjøbenhavn den 19de Februar.

En i Hiet skudt Bjørnebinne med to Unge er i disse Dage bragte til Byen af en Bjørneskytte fra Begårdal, der tidligere i Vinter har fældet en meget stor Bjørn og efter Sigende ialt skal have nedlagt 18 af disse Skovens valdige Beboere.

Den 22de. For omkring et Aar siden omballes i Aviserne en Husmand fra Saksbølen, der under Forsigt paa at redde sin eneste Kæ fra Bjørnens Blev meget ilde tilredt. Denne stakkels Mand er nu kommen herind til Byen for at søge Lægehjælp. Han gaar med vilthyllet Hoved, da han ikke rover at vise sit temlæstede Ansigt. Næsen og de nærmeste bløde Dele er afrevne af Bjørnen, venstre Øie laag er lidels afrevet, Overlæben mangler ganske, saa at de grinende Tænder i Gæben og den dybe sækantede Åbning paa Næsens Plads, hvorigennem man ser dybt ind i Hovedet, giver hans Ansigt en forfærdelig Lighed

med et levende Pääningehoved. — Der er grundet
Haab om, at denne Mand, dersom han i nogen Tid kan
opholde sig i Byen, ved gjentagne Operationer nogenlunde
kan gjenvinde et menneskeligt Udseende. Han bærer sin
Ulykke med den Taalmodighed og kunstelige Hengivenhed,
der er saa almindelig hos den fattige vestlandske Almue-
mand. —

Eufhus i sidste Aarstal den 13 Juni.

Mestens Meddelelsen heraf nu her holder Skrive og Regneskole, fik baade han og hans Lærlinge nogle Frivillige, da vi idag bleve anmodede om at følge med for at oplede en Fjörn, som i Nat var kommen i en Læ, efterat den igaar havde gæstet Hjörpigen og nedlagt en Læ for en af Skolepigerne. Denne Opfordring betvivledes nu ikke at gjøre lo Sange; thi neppe var Begjærningen i Newyork storte, da de bleve opfordrede til at drage med Sjøsbaterne i Amerika, end den, som viste sig her i Skolen, da de bleve anmodede om at deltage i en Fagkning med Vjörns Konge i vest Land. Her var ingen Lovunge eller hoversede Tropper, men hele Fjellaget udfores af lutter Frivillige, og Meddelelsen maatte kommandere nogle af de mindste Dreng og Piger tilbage igjen, da ganske varbenløse vilde begjind sig med til Slagmarker. Det øvrige Tog dannedes nu af ni Kærl og fire Piger, iblandt disse var der kun en, som havde Skjoldvaaben; de øvrige grebe hvad de først kunde faa fat paa, nogle havde Øser, andre Iren,

andre Løvknive, endog en Kornskeje saaes blinke blandt
 Raabnene. De foreste Karle lod sig endog nøie med at tage
 et Fæststykke i Haanden. Nu gik det linjvis gennem Skoven,
 som i den spædte Fegkning, og hvert Skovmar og Klippehul
 blev undersøgt. Da vi havde ledt et Par Timer uden at finde noget
 sikkert Spor efter Dyret, havde alleude Jagtlysten lagt sig hos mange;
 da hørtes en af Pigerne at hylje i Skoven, og længe var det ikke før
 en af de andre Tager stemte i med, og nu var Signalet givet, at
 Bamsen var funden. Det var nu umiddelbart kun en Æge, og det var
 ogsaa en ung Pige, som kastede den første Sten paa den, men snart
 fik den Resten af en Stekammer. Det er vist, i det mindste
 her, den første Gang, at endog Skolepiger har haft den Fornøidne
 at være med paa en Bjørnejagt.

Adressbladet 7de Aargang No 29.

14

Trammen den 10de Juli.

En Bjørn havde sidst høit huseret slent i Vestaaen i Hofs
Lagn, Lands Præstegjeld, paa Grændsen af Nordalen, og blandt megen anden
Skade ogsaa ihjelslet den bedste Hest for Eieren af Gaarden Røsser Lassen,
som ligger høit oppe paa Nordsiden, næsten en halv Mil ovenfor Dalbunden.
Han udlagde derfor senterkites Aate for Udbyret. I Begyndelsen af for-
rige Maaned havde Manden et Qvindel op paa Søsteren, og paa Ned-
turen gjennem Skoven bemærkede han ikke langt fra Aaten paa
forskjellige Steder langsom^{med} Bæk. fiske Bjørneskremmerer, blan-
dede imed Haaubatter, som han skatte skjønnede var efter en Elg, ~~for~~
hvoraf der nu skal være en hel Mængde i de store Skovtrakter
dersteds, hvilken altsaa maatte være bleven Bjørnsens Bytte, og som
den i sin Hunger havde ædt ganske op. Det faldt ham nu ind
at gaa hen og se i sin Aate; men skjönt den ikke var wit
skudt ved den, kunde han mærke, at hans gamle Fiende havde været
der. Forsynede med Bøsser gik derfor Manden og hans Søn

om Kvelden op til Bedst, hvor Asten var og holdt sig skjult
i Nægheden indtil Midnat. Dette gjentog sig fire Aftener i
Ræk, uden at nogen Bjørn indfandt sig. Dens Udholdenhed blev
dog til sidst ^{be}slunget. Den femte Kveld hørte Faderen en Ruslen
næved; han vilde først række Sønnen, som af Træthed var
falden i Sovn; men efterat have betænkt sig, listede han sig
i Stilhed alene frem og fik Gie paa en søv Bamse, som
han ved et Skud gjennem Hjertet saarede dødeligt.
Den sprang ombrent 40 Alen afsted, da den afmægtig af
Blodtabet faldt død til Jorden.

(Dr. Bl.)

Kongsberg den 21 Juni.

For nogle Dage siden blev en stor Hænbyörn og dens to Unger skudt i Nærheden af Arnen Grube. Tildragelsen er os berettet saaledes: Da en af Grubestigerne, der bor paa en Gaard et godt Stykke Vei i Vest for Arnen Grube, tidlig en Morgen skulde begive sig til Gruben, traf han ganske uformodentlig og aldeles uforberedt paa en vreden Björn og to Björneunger i en Skovli. Saasnart Björnen blev Manden vaer, jagede den Ungerne op i et Trae, og gjorde derpaa de umiskjændeligste Tegn til at anfælde Manden, der, da han intet Vaaben havde til at forsvare sig med, saa sig nødt til at flygte, forfulgt af den vrede Björn. For at undgaa denne saa Manden til Slut ingen anden Udvei til Fjelsen, end at springe ud over en Fjeldspræng; herved undslap han Björnen, men blev noget forloaret i Ansigtet. Han fortsatte dog skæb og hurtig sin Færd til Gruben, hvor han fortalte det Passerede. Snart blev en Bøffjert og nogle Grubearbej-

der. enige om at opbringe den dristige Bamse og fælde både den og
 dens Unge. Som sagt, saa gjøret. Da de vare komne i Nærheden af det Sted,
 Björnen var seet, fordelte Mandene sig og begave sig længere frem, hver i sin be-
 stemte Retning. Ikke længe havde en af Arbejderne, Ole Dalsplads spejdet omkring,
 før han fik se Björnen, der, da den blev opmærksom paa Manden, nu som
 tidligere, jagede Unge og i et Tra. Efter at dette var udført, nærmede den sig
 men sagte og ojnede at vare i Tvivl om hvad den skulde gjøre. Manden, der var
 alene, blev imidlertid staaende ganske rolig indtil Björnen kom ham nær paa kort
 Skudhold, hvorpaa han lagde Bøssen til Kvinden, tog Sigte og trykkede Los. Til
 Held for ham var Skuddet saa vel rettet, at Bamsen blev liggende død paa
 Stedet. Nu kom Turen til Unge. Den ene skjød han strax, og medens
 han ledede Perveret hvide Sang, som Hammeraterne til, lokkede af de tvende
 Skud, og kom disse saaledes til at deltage i den anden Unges Drab,
 der nok fik tre a fire ^{Kugler} Skud i Livet.

(Fongsb. Afdr.)

Nordland den 21 June.

Inde paa Isen mellem Rado og Agersbad Præstegjælde har et Par Folk,
hvis Sønner jævnlig have befattet sig med Jagt paa Fuglevildt, men Standom har
ogsaa Bjørnen været udsat for deres Øfenshaabsløse. Fornylig — sidst i Mai Maaned —
blev Børnen et Bjørte for den ene af Sønnerne, men vel at mærke var Jegeren Klæd-
ting og alene ved Hjælp af Kijkker isandt til at gaa. Denne Person, hvis Navn er Jon
Morkensen Kosmo — 21 Aar gammel — begav sig ved nævnte Tid paa Landing over
Fjeldet til det nærliggende Sældalen, men kommet op paa Fjeldet opdager han
ikke langt borte en Bjørn, der busede hen over Skiden. Han var kun bevæbnet
med et Fuglegeser og dertil passende Smaakugler. Skovvel for første
Gang skaaende Ansigt til Ansigt med Bjørnen, betænkte han sig dog ikke længe,
men bestemte sig til skalt at angribe, forsynede Servant med La Kugler
og søgte at komme Djævel paa bekrevet Hold, men da han indsoo Um-
ligheden af med et saa svagt Væben at faa gjenneuskuddt Bjørnens
Pande, hvilken Del af Legemet Djævel sadig vendte mod ham, var det hans
Hensigt at bringe den Skuddet bag Gæst, hvor han havde høit fortælle, at den

var lykkelig at drabe. En i sit Rags besynderlig Sjæf begyndte nu, idet
 Jægeren ved allehaande Snick søgte at lokke Bjørnen ned i den dybe, løse Sne, og under
 dette var enhver af Parterne den angribende og retværende. I næsten syv Timer
 varede denne Marøvre, da det omsider lykkedes den af Andehængsler udmattede Jæger i en
 bekvem Stilling at bringe Bjørnen et velbetalt Skud paa det færdigskede Sted. Fortvivlet
 og rasende opvinger det haardt saarede Dyr ør; fraadende søger det sin Modstander, men forsvinder,
 som det var, naaede det ikke frem, før Jægeren havde nyt Skud færdigt, hvilket med Held blev be-
 brugt. Endnu det tredje snødtag Dyrret, hvorpaa det udsaaede.

Middelen heraf faler sig faldt forvillet om Bæskningens Sandfærdighed, hvorvel Begivenheden
 i sig selv er saadan, at den kan give Anledning til Tvivl. At friske, stærke Mænd prøve
 et Bæsktag med Bjørnen, er jo i rovt Land ingen Uhyldenhed, men at en sønfor, neppe
 voksen Gut frivillig og uden at være nødt til at "berge Liv" vover en saadan Dyst,
 er jo vistnok temmelig usædvanlig. — Toas Biødre have begge nedlagt
 hver sine tre Bjørne, hvoraf nogle ere fagne i Hæi, andre paa fri Mark.

Meddelelsen. 8de Aargang No 15.

19

Lindes Aundal, 12te Maars.

Et sammelt Odsprog siger, at Bjørnen har 12 Mandstjyke og 10 Mandst Læst.

Det sidste Stadfæster sig ved følgende sandfærdige Tildragelse.

Den 26de September sidstafgik Sommer gik fire Boin under Jaarden Esperet i Ekedalen ud i Skoven for at sanke Blaaber, den eldste 11 og den yngste 2 Aar gammel. Bedst som de gik, kom de ud paa et Bakkefeld, hvor de fik se et brant Vjør, som riste sig op af en Mærseng. Efterat have ligget og strækket sig lidt for at faa Tørnen of Cinen, kom det ganske godmodigt grover Bakken og ind i Hønden Binnene, som anloge det for en ^{stor} Piss. Lenge gik det der og smadskede efter Per, uden at Fugt opstod paa nogen af Siderne. De eldte Boin havde gjort en Mærskrukke, hvori de sankede Per til den yngste, som de havde sat ned i Lyngen og kom af Børnet sad og griste. Men net som det var kom Bjørnen lukkende, satte Snuden ned i Rukken og begyndte at spise, hvorfor Børnet satte sig til Moroer ved at stjikke Bjørnen, i Angstet med sine smaa Hender, hvilket dog Børnen ikke tog nogen Notis af, men blev staaende ganske rolig. Da imidlertid Børnet begyndte at græde, gik den et Lidet Stykke derfra

og satte sig paa Bagdelen ned i Lyngen. De andre Børn begyndte at sukke Pær og Sak ind i Björnens Hjæft, som den godmodigt aabnede. De sagde, at den havde smaa Frambæna, men gruevel store Sexla (formodentlig Slugtænderne). I Nærheden stod en liden Tran, som var fuld af Kongler, hvilke Børnene forjæves søgte at faa fat i; da Björnen saa dette, gik den hen og slog til Tranen, saa Konglerne rasede ned; Saget paa Tranen vises endnu, thi Barken gik af. Efter at disse Kongler var opvorne, forsøgte de at faa fat paa flere, og Björnen kom dem ogsaa nu i Hjelpe, idet den gik hen og greb med begge Labber i Tranen og rystede den saa stærkt, at næsten alle de øvrige Kongler faldt ned. Liden gik Björnen hen til en Myretue, som den rev itu, og dækkede i sig en Mængde Myrer. Imidlertid stod Børnene med Kviste (saa fortælle de) og skrabadet Myrer af Björnens Pels. De dette forholige Samvær havde været ombrent to Timer, luskede Björnen opover en Bakke og fortrak sig i Skovlen. De Børnene kom hjem og fortælle dette, gik Faderen straks til Tædet; han fandt baade den ombalte Mosesong og Skam efter Björnen, den sønderrevne Myretue og Tranen, der endnu bærer Mærke efter Björnens Labber.

Det lader til, at Björnen er bleven en stadigere Gæst i
 vore Fjeldbygder end før. Saaledes har den nylig vist
 sig i Håle Sogn og anrettet megen Odslæggelse. Flere
 Forsøg af enkelte at gjøre det af med Gæsten have været
 frugtesløse. Men saa skulde flere Bønder, rimeligvis
 drevne af den paatrængende Nødvendighed, lægge i Dei.
 De traf "Far gjöl" og sendte ham et Par Kugler i Livet;
 dermed faldt den. De toge da op Knivene og satte
 sig alle i Marsch for at flaa Prestet, iagtet En
 indvandrede, at der dog burde spænderes en Kugle til.
 "Kan æ dæne," svarede en anden, og dette Udsagn
 var saa overbevisende for den første, at han lod det
 blive ved Forsættet. Men da Bamsen var Hoben nær
 me sig, staa den op og trækker afsted nok saa pent.
 "Der saag du, va da'kje da og sæ," hed det nu;

186

men forrent var forspildt.

(S.A.)

Adressbladet 1de Aargang No 44.

Travanger den 21 Oktober.

Den 19de denne Maaned Kl 7 Morgen saa Betseene paa Traaden Frøffjord (Fossands Løgn, Traands Frøffjord) at Ramsen jagede Tjude-Rokken i Fjeldet. De betænkte sig ikke længe, men drog afsted baade Unge og Familie forjynede med de Vaaben, der kunde bringes sammen i Fart. Ved Middags-tiden smeldt det fra Enoch Eriksens Rifle — og en stor Hunbyoin ^{spind} laa ~~da~~. Dog Jagersens Skade over Ud-faldet kunde eller luttelig vare bleven stakket; thi forind han havde faaet Ladet paa sig, kommer en tre. Aar gammel Unge modigen ansættende hen mod Moderens Morder. Men Enoch lader sig si forkyttet, han giver sin Modstander med Riflen en saa veldig Dask under Øret, at hin faldt om omf. Eins, hvorefter et Par Skub bragte den ud over en Bjergskrent. Her fik den Nardestødet for det Tilfælde, at den skulde have ijet Lyst til at vaggae af Trimen. Dog Historien er ikke dermed tilende. Det smelder igjen, og Peder Bjørnsen Frøffjord nedlægger en bær

gammel Unge. De faldede Dyr er mærkværdig fede;
Hjædet frembydes her idag tilsalgs her i Byen, hvor noget er betalt
med fire Ort Bismerpundet. Enosh er dog, trods Præmierne,
han faar og Udbyttet af Flud og Hjæt, ikke fornøiet; thi
hans Rifle har faaet en Skade, som han ikke lettelig kan
glemme. Ulykken var, at den blev krummet, medens den gjorde
Tjeneste mod Bjørneungen.

(L. Amtst.)

Snaasen i nordre Thronbjørns Amt den 2den Septembris.

At Bjørnejagten heldes er et farligt Foretagende saavel som at den ogsaa er lønnende, naar den lykkes, det er noget som Erfaring ofte viser; men paa en saadan Jagt beror det meget paa Bjørnejægerens Sandsnævarelse og uforfærdede Mod, naar det kommer til at gjælde, at Ramsen sætter sig til Modværge, som og ofte hender, naar den rammes af et Skud, der dog ikke øieblikkelig dræber. Derom vil følgende nylig hændte Begivenhed forklare.

En Dag i oprigte August Maaned d. A. blev Uhrma-
ger John Pedersen, der bor paa Gaarden Holseng her i Snaasen,
vaer, at en Bjørn havde begyndt at besøge et gammelt
Sæl, som var nærved Gaarden. Uhrmageren var vel i
Besiddelse af et gammelt dobbeltløbet Piffler, men for-
resten uerfaren samt uden Feltskab af en øvet Skytte.
Han sendte derfor strax Bud til en ikke langt derfra

boende veløvet Skytte, Rulolf Fredrik Tjofstad, om
 at komme til ham, for i Forening med ham at for-
 søge om muligt at faa sende Ranssen et drøbende Skud.
 Skytten indfandt sig og begge tilsammen gik hen til
 det betegnede Sted, og ved at være kommen did, be-
 mærkede de strax, at Bjørnen var i Nærheden, og over-
 lagde de da mellem sig at være stille. Bjørnen lod sig
 snart tilsynes og rettede sin Lang tilvøjneladende forsigtig
 hen mod Støtet. Skytten Rulolf Tjofstad rettede da
 sin Rifle saa godt han kunde og affyrede, og traf Dvjet
 i Bogdelen, saa det begyndte ligesom at regne om,
 men retirerede og begyndte ligesom at fjerne sig;
 strax sendtes Dvjet det andet Skud og afskydes der-
 ved det ene Forben; nu satte Dvjet sig til Madvæn-
 ge og kom for at angribe Skytten, som da gav det
 et tredje Skud, men rammede blot deved den ene
 Forlab, og Dvjet angreb nu Skytten med svare Bid

21
i Haanden og sumede dermed med Personen ind i en liden
Katskov. Nu gjaldt det Kammeratens Mod og Sands-
nærværelse; thi havde nu han, som ofte er Tilfælde
ved svadanne Leiligheder, ladet sig betage af Herak
og gjevet sig, saa havde sandsynligt den første
maattet både med Livet; men som tro og modig
Kammerat tog Uhmageren sin Oxe og søgte dermed at
bibringe Dyret et Skud, men det vilde ikke lykkes,
thi Dyret afbødte Slaggene med den ene Fod, som
endnu var det muligt at bruge og slog endda Oxen ind
af Haanden paa Manden og gav ham flere Bid i
Haanden, Hovedet og Brjstet; thi Uhmageren søgte
at faa ^{Tog} fat i Bjornens Tunge, men slap dette Tog
og tog atter Tog i Underkjoeren og holdt den saa godt
det lod sig gjøre, indtil han saa sig Leilighed til
at faa fat i sin Oxe, hvormed han med dets ene
Haand gav Dyret et Slag i Rumpen, hvorefter det af-

sluttede denne Kamp og begyndte at begive sig bort.
Og da var Ramsens Kræfter saa udtømt, at den snart
udaandede, thi Dele af Dyrlets Indvolde begyndte
at hænge ude af Kroppen. Uthogeren var endda saa
forbikret, at han satte efter Dyrlet, for endda var mistykt
at tilføie det det sidste Panesaar, men det kumlede
snart og blev roligt. Begge Personer ere haardt saa-
rede, men forhøjbentlig ville de kunne faa sin
Helbred igjen.

(N. T. Aulst.)

Drammen den 4de Oktober.

En skotsk Juvik, klædt i en Hoilandus melnickes Dragt, gjorde i Sommer en vidløftig Fodtur gjennem en stor Del af Landet, begjil Throndhjem paa almindelige Veie, og senere ad bevarlige Stier over de vilde Fjeldkæder i Bergensstift, Thelemarken og Numedal. Ligesom Tilfaldet er med saamange Udlændinge, var ogsaa hans Hoved opfyldt med Tanker om alle de Bjørne, som han paa sine Vandringer skulde møde og nedlægge med sin Revolver, som han til den Ende havde anskaffet sig. Men hans Forhaabninger bleve aldeles skuffede; thi efter sin lange bevarlige Vandring forfalte han en Voldmand, som han stødte paa i Nærheden af Kongsberg, at han ikke havde haft den Lykke at se en eneste Bjørn i Norge, og ^{at} han nu heller ikke troede at faa se nogen saadan, men vilde dog endnu gjøre en Afvikker op til Tvedal, forind han reiste hjem igjen. Det lader til, at disse Herrer Juviker, som vilde se Bjørne her i Landet, komme for tidligt paa Aart, og at de havde vist til Høsten,

for at kunne tilfredsstille sin Lyst; thi paa denne Tid er det, rimeligvis fordi Björnen efterhaanden er bleven noget fortrolig med Civilisationens Forholde, at den dristigt søger ud fra sine Fokener og nærmer sig de beboede Steder. Et Exempel derpaa, som ganske nylig er kendt i Sadalen, ville vi her berette. Paa Nabogarden til Gaarden Skanes havde man som sædvanlig sluppet sine Læver op i den lige til Gaardens Grænsende Skov for at kunne, gjæstede af en Husmands lille Datter. Med et høit Barnets Moder, som den Dag var i Skanes, et Skrig, og da hun opløfter sinene, ser hun med Forfærdelse sin skrigende lille Pige med Læveflokken, fulgt af en stor Björn, styrtet frem fra Skovranden. Likkeligvis slap alle denne Gang med Skrækken, idet Björnen, da han blev Folk nær, retirerede til Skoven, uden at gjøre nogen Ulempe. Men et Forklæde, som heldigvis var bundet ganske løst om Livet paa Barnet, og hvori der var Salt til Lævene, havde Björnen snappet fra Pigen. Den følgende Dag gjenfandt man Forklædet. Det havde mange Mærker efter Rovdyrets Tander. (D. T.)

Adressbladet 3de Aargang No 40.

23

For omtrent en Maaned siden aflagde Björnen et Besøg paa
Øken, ikke i det høitliggende Ringen, i hvis Aare Skove den
Aedse har haft et Adigt Tilhold, men paa Gaardene Haægel
og Kortvædt, beliggende under de midtloftige Skove med
Økern og Fiskumvandene, og paa enhver af disse Gaarde
knabbede den sig en No. Dette var en Begivenhed,
som saade varit ubøit paa de Kanter af Bygden paa
mangfoldige Aar. Ogaa i det høitliggende Præstegjeld
Sandsvar har Björnen i de sidste Aar vist stor Dristighed
og været sig ganske nær Gaardene, saa at endog en Bude
paa en saadan Gaæde til den i den Formening, at det
var hendes kjære Stud, men mærkede dog Aax med Frakrak
kelde Feiltagelsen. Men det vilde udentvivel være lidet
haab om, at man i Sandsvar saa snart skal blive slige
bævanlige Gæster kvit, hvis den ikke skulde findes papren
Skylter end de to unge Tyre deoppe, om hvilke man

fortæller en fersk Historie. Disse havde postet sig
med tre skarp-ladte Rifler oppe i et Træ for at klemme
Bamsen. Den kom ogsaa ganske rigtig, bærende en Sæu
i Flabben og leiede sig i Nærheden. Men de stakkels
Skytter gæbes ved Lydet af den af en saadan panisk Skrik,
at Björnen fik Lov til uden Modsigelse at fortære sit
sit flæske Bytte og efter indt Næltid vandte bort med Fred.

(D. Bl.)

Mennebladet. 1de Aargang No 36.

21

Stad i nordre Thronhjems Amt den 19de August.

I forrige Uge hendte her den Vlykke, at en Mand ved Norn Ole Olsen Sælling blev overfal-
den af en Björn. Manden var paa Veien til Haasthoffieldet og bar med sig en Madpose
og en Ljæ. Som han var kommen et Stykke hen paa Fjeldet, ~~vidste~~ vidste han
intet, af, for ~~to~~ Björne styrtede frem. Efter Mandens Sigende skulde det vare en
stor Haulbjörn (Ringsø) og en Fjörvinge (Vette). Den mindre Björn, der var af Stör-
relse som en lidet Hund, kom først løbende; men da Ringsøen kom og fik
Sien paa Manden, sprang den over Ugen og gav i det samme denne nogle
Slag af sin stærke Lab, saa den begyndte at skrig. Dette stod imidlertid
Manden ganske rolig og saa paa, han troede slet ikke, den vilde gjøre
ligedan med ham som med Ugen; han syntes ogsaa at vare godt kjendt
med Mor Bamse, for han er en gammel Björnejæger, og han tænkte
muligens, at den vilde sige noget Hensyn dertil, men nei! Efterat den
harde pnyglet op Ugen sin forvarligt, gjorde den et stort Sprang hen til
Manden, der stod ganske fast ved, og røk ogsaa med det samme paa
ham, saa han stak samlede overende. Han sigte imidlertid at bruge sin

sin Ljaa saa godt han kunde men til lidet Nytte; det er dog sandsynligt, at han
maa have samlet Björnen paa et eller andet Sted, thi da han efter Kampen gjen-
fandt Ljaan, var den bleven fra at være en Ljaa til en Hjørvi. Manden vilde saa
meget som muligt søge at byrge Ansigtet og vendte dette mod Jorden. Björnen begyndte
da at udøve sin Skarme paa Mandens Næsepose, og ve Mandens Pigg, derom han
ikke havde haft den, for Björnen gav denne mange skarpe Bid, som Manden uden tvivl
harde faaet; den var den lidet af ham; hvorefter den sønderrør den; siden fik ogsaa Manden
sela føle dens skarpe Tander, den bid ham baade i Hovedet, Halsen, Skuldrene og Pigggen.
Björnen slap ham da endelig og satte sig bet ved og hovede. Manden maatte imidlertid lade
som han var død og ligge stille som en Mus. Omvinden lirkede den afsted, hvorefter Manden
samlede sine Kræfter, stod op og fandt sammen sine Lagger, sin sønderrørte Næsepose og
det af Skotten, som var falden ud, og sin Ljaa og begav sig paa Hjørvi. Som vi have
seet, bebragte Björnen ham mange Saar, men ved Feds og Fodfolkes Hjælp er han nu i
god Bedring. Det vilde være ønskeligt, om Skatprocurer for Midlæggelsen af saadanne fælige
Dyr, blev noget forhøjet, saa de paa enhver Kant af Landet kunde blive mere efter-
skæbt. Det synes at være for lidet for 3 Spd at være Liv og
Helse.

(N. Thr. Amst.)

hvorpaa de befandt sig med Bjørnen ovenfor, et Afgrunds Dyb! Fortabelse gabede de unge imøde baade tilhøire og tilvenstre i to lige afstrækkende Stiktelser. Her var intet Valg, intet Sekund til Overbeielse: Miltet hørtes lige luft ind i det dampende Svølg; men for ogsaa i samme nu langt væk. Øren tabtes ogsaa i Besippelsen. — Gutterne, der holdt sig tæt til hinanden, røg begge overende, og Bjørnen — ovenpaa. Det kunde synes, som deres Minuter nu var talte. Et eller andet "Tilfælde" bragte imidlertid Bjørnen til at lade sit visse Bylte i Fred og til at sætte ivei mod den noget længere hen sig befindende Nils Mortensen. Han var igjen saa uforberedt paa det pludselige Møde, at han endnu havde Riflen hængende i Remmen over Skuldrene og dertil uden paafat Knaldhætte. Her var ogsaa gode Raad dyre. Men ogsaa her kom Miltet vel med, og den aarmløse Nils forstod tillige at benytte dette Baaber. Han fik det saa eftertrykkelig begravet i Nøbstanderens Bryst, at denne fandt gylbig Grund til at opgive Kampen. Strigende, saaledes som Bjørnen pleier, naar den mærker, at dens sidste Stund er nær, vug den et Stykke tilside og lagde sig skjul af nogle Stene. Nils fik nu i en Fart Riflen i Orden og var ei sen med at sende den saarede en Kugle. Da Bjørnen derefter blev liggende rolig, antoges den at have faaet sin sidste Rest, hvorfor man i samlet Ehyrke begave sig hen for nærmere at forviise sig derom. Dette blev dog den seldne Kjempe for meget. Den "reiste" sig paa nyt, og Jægerne tilbøns med Bjørnen i Hælene. De fik krablet sig op paa en Bjergknab, hvorfra de søgte at holde sig den fra Livet med det eneste Milt,

de holde sig den fra Livet med det eneste Milt, de nu raadede over. Det sloges dog strax Bedkommende af Hænderne — Krabaten parerer som bekjendt godt baade i Ters og Kvart. Under denne lille Mellemakt havde nu Nils Mortensen faaet ny Ladning i Riflen, og nu varede det ei længe, før den blodige Leg var fuldstændig tilende. Under den saaledes stedfindende Kamp paa Livet blede ingen af Jægerne synderlig saarede.

Den gamle Nils Mortensen har ogsaa engang tilforn været paaveie til at komme under Bjørnetænder. Det hendte sig engang for meget længe siden, at han var paa Kenschytteri. Det var i de gode gamle Dage, da Fjeldblappens for Humandens Ager og Eng saa ubehagelige Ken endnu var uden den Beskyttelse, hvorunder den nuomstunder faar særdes vindstrænket over de jordbrugendes dybede som udrylede Marker; det var endnu tilladt at bjerge sit ligeoverfor Ken, uden at være udsat for at rammes af det "Sværd, som ei bæres forgiæves." Som sagt Nils Mortensen var paa Kenschytteri. Han havde for mulig Transport af Byttets Styk hængende en Hæspe Laug over Nakken. Som han nu ligger og tager sigte paa en Ken, lidet anende den Fare, der lurer paa ham bagfra, gaaber en vældig Bjørn ham over Nakken! Laughæspen hindrer de skarpe Tænder fra at trænge igjennem. Det var en Bingsle med sin Unge inærheden. I et for Nils saa kritisk Dieblit tager Unge til at strige — igjen "et Tilfælde" — Bingsen slap Taget, og Nils "slap" ogsaa, og det ganske helstindet, ligesaa Kernen — for dengang da.

Til Slutning en liden tragi-komisk Bjørnetiltraegelse i dette som det synes, ogsaa for Bjørnen "mindre gode Aar". En Bjørn stulde isommer engang paa sin

ie Postkontor og i Christiania i Expeditionen, Dore
tre Bogstaver forholdsvis.

Bandring passere omkring en Linde i "Randfjorden".
Hvad vistnok ikke ofte hendte denne øvede "Bjergmand"
indtraf her: Den rasede udover den bratte og
glatte Bjergside og kom blot i Fragmenter ned i
Øren nedenunder. At den imidlertid har gjort
alt sit for at stanse Farten nedover, kan sluttes
deraf, at flere Klør paa Forlæbbene befandtes at
være "rafæde ud". Den har uden Tvivl under
Nedfarten taget fortrubede Lag i forskellige af
Bjergrøggens Sprækker og haarde Fremstaenheber.
(N. A.)

Markedsnotiser

Tirsdag den 5te December 1877.

Hver Dag udkommer et Hæft, bestaaende af 12 Skræmmer halbaarlig foruden Postports 1 Krone 70 Øre. Der kan til enhver Tid abonneres paa vedkommende Postkontor og i Christiania i Expeditionen, Dore Badegade og i Christiania i Expeditionen og for flere Bogstaver forholdsvis.

Fra Christianssand d. 1ste December. Fra Hordnæs. (Meddelelse). Gaardmændene D. R. Tvedt og E. D. Daasnæs, der tidligere ihøst havde mærket, at der var Bjørn i Nærheden, spændte sidstleden Lørdag — da et godt Snefald var indtraadt — Ski paa Fod og, forsynede med Bøsser, lagde de iver for om muligt at træffe Bamsen. Kun en halv Mil vestenfor Tvedt opdagede de et Hei, der syntes at være beboet. Jægerne stillede sig nu paa hver sin Side af dette, og efter at de havde gjort endel Larm, kom Bjørnen ganske rigtig tilsyn og gav sig i „fuld Fart forover“. D. R. Tvedt brændte da Løss og var saa heldig at træffe den i dens venstre Boven. Saa den med et Svat ud over en Fjeldknaat. Sneen laa imidlertid saa dyb, at den ikke fik nogen Men af Faldet, men reiste sig strax efter at være nedkommen og humpede temmelig hurtigt afsted paa 3 Ben. Man fandt det dog ikke raadeligt at forsøge den, da kun den ene, nemlig Tvedts, Bøsse var brugbar, hvorfor man begav sig hjem igjen, for at hente Forstærkning. En Tredeemand, N. G. Hordnæs, sluttede sig til Følget, som nu vel bevæbnet lagde iver paaany. Bamsen blev rigtig nok indhentet, men da det var saa sent paa Aften, at Mørket gjorde det umuligt at saa Skud paa den, opgav man Jagten for den Dag. Næste Dag — Søndag — holdt Jægerne sig i Ro, saa meget mere som de var temmelig sikker paa, at Bamsen ikke kunde undkomme; dens Bevægelser vare nemlig nu meget langsomme og et stort Blodspor havde den efterladt sig.

Mandag Morgen i Graalysingen optoges Jagten igjen af D. R. Tvedt, N. G. Hordnæs og E. D. Tvedt iflædtesfor Daasnæs, der var bleven upasselig efter Lørdagens Anstrengelser. Bjørnen var kun avanseret $\frac{1}{4}$ Mil fra det Sted, man traf den Lørdag Aften, og vor netop ifærd med at krable opover en Hei, da D. R. Tvedt sendte en Kugle efter den, hvorpaa den strax vendte nedover. Et Par velrettede Skud til gjorde Ende paa dens Liv.

Det viste sig at være en mindre Hunbjørn med en særdeles vakker Pels. Rysdet var ret pent og folgtes ihorsdags til en af Byens Slagtere. (Chr. St.)